



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA
PRVI ODJEL SUDA

ODLUKA

Zahtjev br. 53195/16
Milovan IGNJATIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući
21. rujna 2021. godine u odboru u sastavu:

Krzysztof Wojtyczek, *predsjednik*,

Erik Wennerström,

Ioannis Ktistakis, *suci*,

i Attila Teplán, *vršitelj dužnosti zamjenika tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir gore navedeni zahtjev podnesen 5. rujna 2016. godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je dostavila tužena Vlada i odgovor na
očitovanje koji je dostavio podnositelj zahtjeva,

nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Milovan Ignjatić, hrvatski je državljanin,
rođen je 1962. godine i živi u Rijeci. Podnositelja zahtjeva pred Sudom je
zastupao g. I. Smokrović, odvjetnik iz Rijeke.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š.
Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se
sažeti kako slijedi.

4. Dana 7. veljače 2008. godine na plivarici u brodogradilištu Cres izbio
je požar zbog pregrijavanja uslijed strojnog rezanja i zavarivanja koje je
obavljao podnositelj zahtjeva. Vatrogasna postrojba lokalizirala je i ugasila
požar.

1. Prekršajni postupak

5. Dana 3. studenoga 2008. godine policija je na Prekršajnom sudu u Malom Lošinj podnijela optužni prijedlog protiv podnositelja zbog toga što od radnika odgovornog za protupožarnu zaštitu nije zatražio odobrenje, nije primijenio mjere zaštite od požara i nije utvrdio je li uklonjena mogućnost izazivanja požara na susjednim područjima. Podnositelj zahtjeva optužen je za prekršaj iz članka 2. stavka 3. Zakona o zaštiti od požara kažnjiv na temelju članka 49. stavka 3. istog zakona.

6. Dana 20. travnja 2009. godine Prekršajni sud u Malom Lošinj oslobodio je podnositelja zahtjeva jer je utvrdio da je on radove zavarivanja obavljao kao radnik društva te ga se stoga nije moglo smatrati isključivo odgovornim za propuste te pravne osobe.

7. Stranke u postupku nisu podnijele žalbu protiv presude, koja je stoga postala pravomoćna 1. studenoga 2009. godine.

2. Kazneni postupak

8. U međuvremenu, dana 8. svibnja 2008. godine, Općinsko državno odvjetništvo u Rijeci podnijelo je optužni prijedlog protiv podnositelja zahtjeva na temelju članka 263. stavaka 2. i 4. Kaznenog zakona zbog dovođenja u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom. U optužnom prijedlogu navedeno je da dana 7. veljače 2008. godine u brodogradilištu Cres u svojstvu odgovorne osobe podnositelj zahtjeva nije postupio u skladu s pravilima zaštite na radu, konkretno jer nije zatražio odobrenje za radove zavarivanja od radnika odgovornog za poslove zaštite od požara i nije pripremio mjesto rada u skladu s propisanim tehničkim normativima.

9. Nakon što je predmet vraćen na ponovno suđenje, podnositelj zahtjeva prigovorio je da je već ranije pravomoćno oslobođen u prekršajnom postupku u odnosu na isto djelo. Općinski sud u Rijeci zatražio je spis Prekršajnog suda u Malom Lošinj i isti je dostavljen u spis kaznenog postupka.

10. Dana 22. rujna 2011. godine Općinski sud u Rijeci proglasio je podnositelja zahtjeva krivim za kazneno djelo protiv opće sigurnosti ljudi i imovine iz članka 271. stavka 3. u vezi s člankom 263. stavicama 2. i 4. Kaznenog zakona. Sud je podnositelja osudio na kaznu zatvora u trajanju od jedanaest mjeseci uz primjenu uvjetne osude od četiri godine. Mjerodavni dio prvostupanjske presude glasi kako slijedi:

„07. veljače 2008. godine ... u brodogradilištu Cres, kao zaposlenik i ovlaštenu poslovođa trgovačkog društva ... koje je društvo preuzelo ugovornu obvezu spram ribarskog obrta ... protivno odredbi čl. 55. Zakona o zaštiti na radu [podnositelj zahtjeva] propustio osigurati da se radovi obavljaju u skladu s pravilima zaštite na radu pri čemu je, uz pomoć zaposlenika pristupio izvođenju radova autogenog rezanja metalnog lima na vanjskom pramčanom dijelu broda - plivarice bez da je prethodno, sukladno odredbama čl. 7., 8. i 2. Pravilnika o mjerama zaštite od požara ... podnio zahtjev za izdavanje odobrenja za zavarivanje od radnika odgovornog za poslove

ODLUKA IGNJATIĆ protiv HRVATSKE

zaštite od požara odnosno ovlaštene osobe u brodogradilištu ..., nepripremljeno mjesto rada u skladu s propisanim tehničkim normativima - ... pri čemu je tijekom autogenog rezanja metalnog lima došlo do izbijanja požara zapaljenjem drvene laminatne obloge u spavaonici, kojom prilikom je izgorjelo šest komada ležaja, kompletna električna instalacija, kutija od hidraulike i dio sonerske opreme, u vrijednosti od 369.062,56 kuna.“

Prvostupanjski sud je odbio prigovor podnositelja zahtjeva da je u ovoj pravnoj stvari riječ o presuđenoj stvari, kako slijedi:

„iako se radi o istom događaju, istom optuženiku/okrivljeniku i istom oštećeniku, riječ je o dvije potpuno različite kažnjive radnje: prekršaju i kaznenom djelu koje se bitno razlikuju po svojoj strukturi, vrsti vrijednosti koju štite, a također i po količini kažnjivog neprava. Također se ističe da je u prekršajnom postupku [podnositelj zahtjeva] odgovarao temeljem odredbi Zakona o zaštiti na radu, čime nije bio obuhvaćen objektivni element krivnje. Stoga je nedvojbeno da se u ovom slučaju ne radi o istom djelu, već o jednom događaju koji je doveo i do prekršajne i do kaznene odgovornosti.“

11. Povodom žalbe, dana 18. srpnja 2012. Županijski sud u Rijeci potvrdio je prvostupanjsku presudu i odbio podnositeljev prigovor zbog povrede načela *ne bis in idem*, kako slijedi:

„... Pri ocjenjivanju ... [o tome] dolazi li u obzir primjena načela *ne bis in idem*, treba voditi računa o prirodi kažnjivog djela, težini zapriječene kazne, ali i o istovjetnosti činjeničnog opisa u kažnjivim radnjama. Kada se usporede bitni elementi prekršaja iz članka 2. stavak 3. Zakona o zaštiti od požara i teškog kaznenog djela protiv opće sigurnosti, onda je vidljivo da se ne radi o istovjetnim kažnjivim radnjama. Elementi navedenog prekršaja ostvareni su samim činom nepoduzimanja mjera zaštite od požara, a ta radnja ne predstavlja istovremeno i kažnjivu radnju koja je propisana u članku 271. stavak 3. u svezi članka 263. stavak 2. i 4. KZ-a, gdje je inkriminirana veća količina neprava. Da bi se radilo o potonjem kaznenom djelu počinitelj mora svojim nehajnim postupanjem izazvati opasnost za imovinu većeg opsega (ili život i tijelo ljudi), a uz to je potrebno i ostvarenje posljedice u prouzročenoj imovinskoj šteti velikih razmjera. Dakle, radi se različitoj količini neprava koja je različito opisana i u činjeničnim opisima djela iz odluke prekršajnog suda te činjeničnom opisu iz izreke pobijane [kaznene] presude. Naime, dok se u prekršajnoj odluci radilo o navedenim propustima u nepoduzimanju mjera zaštite od požara, u činjeničnom opisu kaznenog djela se osim pojedinih istovjetnih propusta koji su se sastojali u tome što prije radova zavarivanja podnositelj zahtjeva nije zatražio odobrenje za to od djelatnika Brodogradilišta Cres pa i okvirno slično pisani propusti na mjestu predviđenom za rezanje, ali u činjeničnom opisu kaznenog djela se radi o stanju izazvane konkretne opasnosti u smislu izbijanja požara te posljedici povrijeđenog dobra u vidu opisane štete u vrijednosti od 369.062,56 kune. Stoga, ovaj drugostupanjski sud smatra da u konkretnom slučaju činjenični opisi prekršaja i činjenični opis kaznenog djela za koje je [podnositelj zahtjeva] proglašen krivim ne predstavljaju isto kazneno djelo jer ne proizlaze iz istih ili gotovo identičnih činjenica kao što se ne radi o istovjetnim kažnjivim radnjama te sud nije utvrdio povredu načela *ne bis in idem*, odnosno zabrane ponovnog suđenja u istoj stvari, kao povredu kaznenog zakona.

12. Dana 17. veljače 2016. Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je podnositeljevu naknadnu ustavnu tužbu (odluka je podnositelju zahtjeva dostavljena 8. ožujka 2016.) utvrdivši sljedeće:

„... u konkretnom slučaju, ne postoji činjenična i pravna istovjetnost djela stavljenih podnositelju na teret u prekršajnom i kaznenom postupku. Težina posljedica koje su podnositelju stavljene na teret u kaznenom postupku, kao i propisane sankcije za to djelo, bitno se razlikuju od onih stavljenih podnositelju na teret u prvotnom, prekršajnom postupku...definicija prekršaja iz članka 2. stavka 3. Zakona o zaštiti od požara ... ne sadrži posljedicu uzrokovanja imovinske štete velikih razmjera, a što je presudan element za definiciju kaznenog djela protiv opće sigurnosti ljudi i imovine ... kako je to opisano u članku 263. stavcima 2. i 4. u vezi s člankom 271. stavkom 3. KZ/97...u konkretnom slučaju drugostupanjski je sud dao argumentirane razloge za ocjenu konkretnih žalbenih navoda podnositelja, te ocijenio pravilnim i na zakonu utemeljenim činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda, s kojima je suglasan i Ustavni sud. Slijedom navedenog, Ustavni sud utvrđuje da osporenim presudama podnositelju nije povrijeđeno načelo *ne bis in idem*, propisano člankom 31. stavkom 2. Ustava...”

B. Mjerodavno domaće pravo

13. Mjerodavne odredbe Zakona o zaštiti od požara (Narodne novine br. 58/93, 33/05 i 107/07) glase kako slijedi:

Članak 2.

„(3) Svaka osoba dužna je voditi računa da ne izazove požar.“

Članak 49.

„(2) Osoba koja izazove požar kaznit će se za prekršaj novčanom kaznom od 100.000 do 1.000.000 kuna ili kaznom zatvora od 30 do 60 dana (članak 2. stavak 3.).

(3) Osoba iz stavka 2. ovoga članka koja izazove požar iz nehaja kaznit će se za prekršaj novčanom kaznom od 10.000 do 50.000 kuna...”

14. Mjerodavne odredbe Kaznenog zakona (Narodne novine br. 110/97 s izmjenama i dopunama), na snazi u relevantno vrijeme glasile su:

Dovođenje u opasnost života i imovine općeopasnom radnjom ili sredstvom

Članak 263.

(1) Tko požarom, poplavom, eksplozivom, otrovom ili otrovnim plinom, ionizirajućim zračenjem, motornom silom, električnom ili drugom energijom ili kakvom općeopasnom radnjom ili općeopasnim sredstvom izazove opasnost za život ili tijelo ljudi ili za imovinu većeg opsega, kaznit će se kaznom zatvora od jedne do osam godina.

(2) Kaznom iz stavka 1. ovoga članka kaznit će se službena ili odgovorna osoba koja ne postavi propisane naprave za zaštitu od požara, eksplozije, poplave, otrova, otrovnih plinova ili ionizirajućih zračenja, ili te naprave ne održava u ispravnom stanju, ili ih u slučaju potrebe ne stavi u djelovanje, ili uopće ne postupi po propisima ili tehničkim pravilima o zaštitnim mjerama i time izazove opasnost za život ili tijelo ljudi ili za imovinu većeg opsega.

...

(4) Tko kaznena djela iz stavka 1. i 2. ovoga članka počini iz nehaja, kaznit će se kaznom zatvora od šest mjeseci do pet godina.

Teška kaznena djela protiv opće sigurnosti

Članak 271.

3) Ako je kaznenim djelom iz članka 263. stavka 4., članka 264. stavka 2., članka 265. stavka 3., članka 266. stavka 2. ovoga Zakona prouzročena teška tjelesna ozljeda neke osobe ili imovinska šteta velikih razmjera, počinitelj će se kazniti kaznom zatvora od jedne do osam godina.

15. Mjerodavne odredbe Zakona o zaštiti na radu, Narodne novine br. 59/1996, 94/1996, 114/2003) glase:

Članak 55.

(1) Poslodavci koji obavljaju građevinske ili montažne radove, na iskorištavanju šuma ili radove u brodogradilištima, dužni su prije početka radova na privremenom radilištu urediti radilište i osigurati da se radovi obavljaju u skladu s pravilima zaštite na radu.”

PRIGOVOR

16. Podnositelj zahtjeva prigovorio je na temelju članka 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju da mu je suđeno dva puta za isto kazneno djelo.

PRAVO

17. Podnositelj zahtjeva pozvao se na članak 4. stavak 1. Protokola br. 7 uz Konvenciju, koji glasi kako slijedi:

„1. Nikome se ne može ponovno suditi niti ga se može kazniti u kaznenom postupku iste države za kazneno djelo za koje je već pravomoćno oslobođen ili osuđen u skladu sa zakonom i kaznenim postupkom te države.“

A. Tvrđnje stranaka

18. Vlada je tvrdila da se dva postupka nisu odnosila na iste činjenice. U prekršajnom je postupku podnositelj zahtjeva optužen zbog nepoduzimanja odgovarajućih mjera zaštite od požara pri čemu je krajnje prouzrokovanje imovinske štete nebitno. S druge strane, u kaznenom je postupku optužen za dovođenje u opasnost imovine značajne vrijednosti konkretnom općeopasnom radnjom – pri čemu je obvezni element tog kaznenog djela imovinska šteta velikih razmjera koja, na temelju mjerodavne domaće sudske prakse, podrazumijeva štetu čija vrijednost prelazi 300.000,00 kuna.

19. Vlada je nadalje tvrdila da nije došlo do dupliciranja postupka. Tim su se dvama postupcima nastojale ostvariti različite svrhe i oni su se odnosili na različite zaštitne objekte. Istovremeno su bili povezani i mogli su se smatrati jedinstvenim integriranim odgovorom države na različite aspekte nezakonitog postupanja podnositelja zahtjeva. Štoviše, na temelju domaćeg zakonodavstva i prakse, ta su dva zasebna postupka bila predvidljiva za podnositelja zahtjeva jer je on bio odgovorna osoba za primjenu preventivnih mjera zaštite od požara. Kazneni sud je ocijenio cjelokupni spis prekršajnog postupka i upotrijebio ga je na zakonom dopušten način. Zaključno, oba su postupka bila dovoljno povezana u vremenu jer su oba započela 2008. godine i završila u razmaku od dvije godine jedan od drugoga.

20. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da su se oba postupka protiv njega odnosila na istovjetne činjenične okolnosti: isto mjesto i vrijeme i isti propust od strane podnositelja da poduzme određene preventivne radnje. Oba su postupka imala isti zaštitni objekt i oba su se odnosila na imovinsku štetu velikih razmjera nastalu zbog propusta podnositelja zahtjeva. Prema mišljenju podnositelja zahtjeva, očito je došlo do dupliciranja dokaznog postupka i ta dva postupka nisu bila dovoljno povezana u vremenu.

B. Ocjena Suda

1. Opća načela

21. Članak 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju tumači se tako da zabranjuje progon ili suđenje za drugo „kazneno djelo” u mjeri u kojoj ono proistječe iz istovjetnih činjenica ili činjenica koje su bitno iste (vidi *Sergey Zolotukhin protiv Rusije* [VV], br. 14939/03, stavak 82., ECHR 2009; *Marguš protiv Hrvatske* [VV], br. 4455/10, stavak 114., ECHR 2014; i *A i B protiv Norveške* [VV], br. 24130/11 i 29758/11, stavak 108., 15. studenoga 2016.).

22. U predmetima u kojima se otvara pitanje na temelju članka 4. Protokola br. 7 trebalo bi utvrditi podrazumijeva li određena nacionalna mjera koja je predmet prigovora, u biti ili u praksi, dvostruko suđenje na štetu pojedinca ili je, suprotno tome, ona posljedica integriranog sustava koji omogućava rješavanje različitih aspekata nezakonite radnje na predvidljiv i razmjeran način koji čini koherentnu cjelinu kako dotični pojedinac ne bi time bio izložen nepravdi (vidi gore citirani predmet *A i B protiv Norveške*, stavak 122.). Cilj članka 4. Protokola br. 7 je spriječiti da osoba bude nepravredno dvaput gonjena ili kažnjena za isto kriminalizirano ponašanje. Međutim, njime se ne zabranjuju pravni sustavi koji zauzimaju „integriran” pristup dotičnom društveno neprihvatljivom ponašanju, a posebice pristup koji uključuje usporedne faze pravnog odgovora na nezakonitu radnju od strane različitih tijela i u različite svrhe (ibid., stavak 123.).

2. *Primjena načela na ovaj predmet*

(a) **Jesu li oba postupka bila kaznene prirode**

23. U usporedivim predmetima protiv Hrvatske koji su se odnosili na prekršaje Sud je, na temelju „kriterija *Engel*” (vidi *Engel i drugi protiv Nizozemske*, 8. lipnja 1976., Serija A br. 22), presudio da je prekršajni postupak „kaznene” prirode u smislu članka 4. Protokola br. 7 (vidi *Maresti protiv Hrvatske*, br. 55759/07, stavak 61., 25. lipnja 2009.; *Tomasović protiv Hrvatske*, br. 53785/09, stavak 25., 18. listopada 2011.; i, u kontekstu prigovora na temelju članka 6., *Marčan protiv Hrvatske*, br. 40820/12, stavak 33., 10. srpnja 2014.).

24. Napominjući da stranke to nisu osporile, Sud ne vidi razlog da odstupa od zaključka donesenog u tim prethodnim predmetima te presuđuje da su se oba postupka u ovom predmetu odnosila na „kaznenu” stvar u autonomnom smislu članka 4. Protokola br. 7.

(b) **Jesu li djela bila iste prirode (*idem*)**

25. Pojam „isto djelo”, element *idem* načela *ne bis in idem* u članku 4. Protokola br. 7, pojašnjen je u predmetu *Sergey Zolotukhin* (gore citiran, stavci 78. – 84.). Slijedom pristupa usvojenog u toj presudi, jasno je da utvrđivanje toga jesu li predmetna djela bila ista (*idem*) ovisi o ocjeni koja se temelji na činjenicama (*ibid.*, stavak 84.), a ne, primjerice, o formalnoj ocjeni koja se sastoji od usporedbe „bitnih obilježja” djela. Zabrana u članku 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju odnosi se na kazneni progon ili suđenje za drugo „djelo” ukoliko potonje proizlazi iz istovjetnih činjenica ili činjenica koje su bitno iste (*ibid.*, stavak 82.). Prema mišljenju Suda, činjenični opisi koji se odnose i na djelo za koje je podnositelju zahtjeva već suđeno i na djelo za koje je optužen odgovarajuća su polazna točka za njegovo odlučivanje o pitanju jesu li činjenice u oba ta postupka bile istovjetne ili bitno iste (vidi, s tim u vezi, gore citirani predmet *Sergey Zolotukhin*, stavak 83.). Sud se prilikom ispitivanja stoga treba usredotočiti na one činjenice koje predstavljaju skup konkretnih činjeničnih okolnosti koje uključuju istoga okrivljenika i koje su neraskidivo povezane u vremenu i prostoru, a čije postojanje treba dokazati kako bi se osigurala osuđujuća presuda ili pokrenuo kazneni postupak (*ibid.*, stavak 84.).

26. U ovom predmetu nema sumnje da su se i prekršajni postupak i kazneni postupak odnosili na požar koji je izbio kao rezultat radova zavarivanja na brodu u brodogradilištu Cres 7. veljače 2008. godine (vidi stavak 4 ove odluke).

27. U prekršajnom postupku podnositelj zahtjeva optužen je na temelju Zakona o zaštiti od požara zbog toga što od nadležne osobe u brodogradilištu nije zatražio odobrenje za zavarivanje, nije primijenio mjere zaštite od požara i nije utvrdio je li uklonjena mogućnost izazivanja požara na susjednim područjima protivno članku 2. stavku 3. tog Zakona (vidi

stavak 5. ove odluke). U naknadnom kaznenom postupku podnositelj zahtjeva gonjen je i kažnjen na temelju članka 271. stavka 3. u vezi s člankom 263. stavcima 2. i 4. Kaznenog zakona za dovođenje u opasnost imovine značajne vrijednosti općeopasnom radnjom (vidi stavak 10. ove odluke). Optužbe koje su mu stavljene na teret odnosile su se na propust podnositelja zahtjeva da zatraži odobrenje za zavarivanje od nadležne osobe u brodogradilištu i da pravilno pripremi mjesto obavljanja radova zavarivanja (vidi stavak 8. ove odluke).

28. Drugim riječima, i prekršajni postupak i kazneni postupak odnosili su se na činjenicu da podnositelj zahtjeva od nadležne osobe u brodogradilištu nije zatražio odobrenje za zavarivanje i činjenicu da nije primijenio mjere zaštite od požara propisane domaćim zakonodavstvom. U odnosu na to Sud smatra da je element *idem* prisutan.

29. Istina je i, kako je Vlada ustvrdila, da je u kaznenom postupku u obzir uzeta imovinska šteta velikih razmjera uzrokovana požarom, što nije bio predmet ocjene u prekršajnom postupku. Sud podsjeća da, čak i ako je preklapanje činjenica samo djelomično, kao što je slučaj u ovom predmetu, razdvajanje postupaka nosi rizik od „dvostrukog odmjerenja” kazne i neutemeljenog ponovnog progona, a oboje je u suprotnosti s načelom *ne bis in idem*. Dakle, čak i u takvim slučajevima Sud se mora uvjeriti da nije došlo, čak ni samo djelomično, do dupliciranja suđenja ili kazne (*bis*), kako je propisano člankom 4. Protokola br. 7 uz Konvenciju (vidi, *mutatis mutandis*, *Bajčić protiv Hrvatske*, br. 67334/13, stavak 38., 8. listopada 2020.).

(c) Je li došlo do dupliciranja postupka (bis)

30. Opća načela u vezi s dupliciranjem postupka objašnjena su u gore citiranom predmetu *A i B protiv Norveške* (stavci 130. – 133.).

31. U ovom je predmetu podnositelj zahtjeva 2009. godine oslobođen u prekršajnom postupku zbog izazivanja požara. Godine 2008., prije okončanja prekršajnog postupka, protiv podnositelja zahtjeva podignuta je optužnica na temelju članka 271. stavka 3. u vezi s člankom 263. stavcima 2. i 4. Kaznenog zakona zbog uzrokovanja imovinske štete velikih razmjera općeopasnom radnjom. U tom je postupku u konačnici 2011. godine osuđen na kaznu zatvora uz primjenu uvjetne osude (vidi stavak 10. ove odluke).

32. Ocjenjujući povezanost između prekršajnog i kaznenog postupka u ovom predmetu u naravi, Sud napominje da je svrha prekršajnog postupka bila rješavanje podnositeljeva nepridržavanja propisa o zaštiti od požara tijekom obavljanja posla. Kao što je Vlada objasnila, cilj tog prekršaja je odvratiti sve osobe od nepoštovanja propisa o zaštiti od požara, neovisno o tome izazove li njihovo ponašanje situaciju opasnu po život ili imovinsku štetu. S druge strane, naknadni kazneni postupak protiv podnositelja zahtjeva vođen je upravo s ciljem rješavanja posljedica njegova

nepridržavanja propisa o zaštiti od požara, odnosno kažnjavanja njegova postupanja koje je prouzročilo imovinsku štetu velikih razmjera (usporedi, suprotno tome, predmet *Gradinger protiv Austrije*, 23. listopada 1995., stavak 54., Serija A br. 328-C). Sud stoga prihvaća da su se tim dvama postupcima nastojale ostvariti komplementarne svrhe u rješavanju različitih aspekata nepoštovanja propisa o zaštiti od požara od strane podnositelja zahtjeva, s tim da je kazneni postupak ograničen na posebno teška kaznena djela, kao što je dovođenje u opasnost života i imovine iz nehaja (vidi stavak 14. ove odluke).

33. Kada je riječ o načinu vođenja postupaka, Sud primjećuje da je kazneni sud pribavio i izvršio uvid u prekršajni spis u cijelosti (vidi stavak 9. ove odluke). Stoga se može zaključiti da je suradnja između dvaju sudova bila odgovarajuća i da su ta dva postupka činila koherentnu cjelinu (vidi gore citirani predmet *Bajčić*, stavak 43.; vidi i, *a contrario*, predmet *Kapetanos i drugi protiv Grčke*, br. 3453/12 i dva druga predmeta, stavci 65. – 74., 30. travnja 2015., u kojem je podnositelj zahtjeva prvo bio oslobođen optužbi u kaznenom postupku, a kasnije su mu izrečene teške upravne novčane kazne za isto postupanje). Slijedom toga, podnositelj zahtjeva nije pretrpio štetu povezanu s dupliciranjem postupka veću od one koja je bila strogo nužna.

34. Sud nadalje napominje da je, iako je podnositelj zahtjeva oslobođen u prekršajnom postupku (vidi stavak 6. ove odluke), kazneni sud podnositelja osudio na kaznu zatvora uz primjenu uvjetne osude. Prema mišljenju Suda, izrečena kazna nije premašila ono što je bilo strogo nužno u odnosu na težinu dotičnog djela. Stoga se ne može reći da je podnositelj zahtjeva snosio prekomjerman teret (vidi mjerodavne kriterije izložene u predmetu *A i B protiv Norveške*, citirane u stavku 30. ove odluke).

35. Konačno, kada je riječ o povezanosti između dvaju postupaka u vremenu, Sud primjećuje da je Općinsko državno odvjetništvo u Rijeci optužnicu za kazneno djelo podiglo u svibnju 2008. godine, dok je policija prekršajni postupak pokrenula otprilike šest mjeseci kasnije, u studenome 2008. godine (vidi stavke 8. i 5. ove odluke). Zatim su se ta dva postupka paralelno vodila još otprilike godinu dana, kada je oslobađajuća presuda Prekršajnog suda u Malom Lošinj postala pravomoćna (vidi stavak 7. ove odluke). Kazneni postupak trajao je još pet godina i tri mjeseca nakon toga, na tri razine nadležnosti. Konkretno, prvostupanjska osuđujuća presuda donesena je otprilike dvije godine nakon oslobađajuće presude u prekršajnom postupku (vidi stavak 10. ove odluke) i postala je pravomoćna samo devet mjeseci kasnije (vidi stavak 11. ove odluke). Iako je točno da je nakon toga Ustavnom sudu bilo potrebno više od tri i pol godine da odluči o podnositeljevoj ustavnoj tužbi, prema mišljenju Suda to se razdoblje ne može smatrati nerazmjernim, zlonamjernim ili prekomjernim u smislu članka 4. Protokola br. 7, niti samo po sebi može biti dovoljno da se prekršajni i kazneni postupak u ovom predmetu vremenski odvoje (vidi gore

citirani predmet *Bajčić*, stavak 45.; i usporedi gore citirani predmet *Kapetanos*, stavak 67., u kojem je odgoda između okončanja dvaju postupaka iznosila između 9 i 14 godina; i predmet *Nodet protiv Francuske*, br. 47342/14, stavci 52. – 53., 6. lipnja 2019., u kojem Sud nije utvrdio dovoljno blisku povezanost dvaju postupaka u naravi ili vremenu). U tim okolnostima Sud je uvjeren da su ta dva postupka bila dovoljno vremesnski povezana.

36. Zaključno, dva predvidljiva komplementarna postupka u ovom predmetu bila su dovoljno povezana u naravi i u vremenu, kako to zahtijeva sudska praksa Suda, da bi se smatralo da čine dio integriranog sustava sankcija prema hrvatskom pravu za nepoštovanje propisa o zaštiti od požara i izazivanje imovinske štete velikih razmjera. U svjetlu gore navedenog, Sud utvrđuje da nije došlo do zloupotrebe prava države da izrekne kaznu (*jus puniendi*) i ne može zaključiti da je podnositelj zahtjeva pretrpio bilo kakvu nerazmjernu štetu kao posljedicu dupliciranja postupaka, koji su činili koherentnu i razmjernu cjelinu (vidi gore citirani predmet *Bajčić*, stavak 46.).

37. Iz toga slijedi da je ovaj prigovor očigledno neosnovan i mora se odbaciti u skladu s člankom 35. stavkom 3. točkom (a) i stavkom 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 14. listopada 2021. [ure_p_21](#)

Attila Teplán
Vršitelj dužnosti zamjenika tajnika

Krzysztof Wojtyczek
Predsjednik

© 2021 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga